

Societat civil i ciutadans

CONCULCACIONS (95)

Aquestes apel·lacions, són massa sovint dues expressions dissolvents de la nostra personalitat catalana, que als espanyols els agrada utilitzar per evitar el que ells sempre volen negar, o sigui la nacionalitat catalana o simplement Catalunya. Fixem-nos que sols utilitzen netament la paraula catalans, quan se'ns cita negativament. Un exemple, si el Barça guanya " *ha ganado el equipo español*" si el Barça perd " *ha perdido el equipo catalan* ". Però si es tracta de fer una cita genèrica en referència a nosaltres prefereixen una majoria de vegades citar-nos de la manera més despersonalitzadora possible, evitant els gentilicis de catalans o Catalunya.

Hi ha també una paraula proscrita, quan es refereix a catalans i Catalunya i és la paraula poble. Això de poble no sols els sona molt malament, sinó que els irrita extraordinàriament perquè no deixa de ser una aproximació o succedani de la paraula nació. Com sabem la paraula nació referida als catalans, és prohibitiva i existeix un acord espontani, entre espanyols, per no aplicar-la mai si el col·lectiu citat és Catalunya.

Què hi ha al darrera de tota aquesta voluntat definitòria? Hi ha molts conceptes que es poden aplicar per il·lustrar aquesta renúncia plenament intencionada, però n'hi ha un que ho sintetitza amb la màxima fidelitat i és la paraula odi, que preconitza el sentiment espanyol vers Catalunya i als catalans. I aquí sí que no hi valen ni " *talantes*", ni somriures forçats, ni paraules ben sonants, ni elogis hipòcrites, ni altres romanços que ho dissimulin, l'odi presideix la percepció espanyola envers catalans i Catalunya.

Podem remarcar una diferència notable quan es refereixen al país basc, ja que aquests qualificatius obtenen diferents valoracions si es dirigeixen a Catalunya o el País Basc. Sentim reiterades vegades utilitzar l'expressió " *el pueblo vasco*", perquè la seva contundència negativa, no arriba a uns extrems tan destructors com en el nostre cas. Si els Països Catalans no fóssim integrants, per força, de l'estat espanyol és segur que no els preocuparia massa, ni la personalitat basca ni tampoc el risc, que en un moment o altre el País Basc pogués campar al marge de l'estat espanyol. El problema real el tenen a Catalunya. Som nosaltres els que representem per a ells un autèntica problemàtica per a la seva existència i som una constant amenaça, inclosa la seva mateixa identitat. No tan sols des del punt de vista econòmic, sinó des del punt de vista de la seva pròpia identitat.

Quantes vegades han sentit una veritable enveja en veure que unes destacades personalitats catalanes, podien fer-los ombra en el seu irredempt espanyolisme? Personalitats com Jaume I, Ramon Llull, Arnau de Vilanova, Pau Casals, Salvador Dalí o la reconeguda catalanitat de Picasso, els crea tal irritació, que o bé miren de silenciar-los o de fer-ne esment com a " *genios españoles*". Sempre quan fan referència a personalitats de la seva corda, deixen de citar els grans perfils catalans. Algunes vegades es senten obligats a no prescindir-ne i llavors ressalten " *la españolidad*" d'aquests catalans, que com a tals estem completament fora de l'àmbit castellà o espanyol.

La tergiversació malintencionada i constant d'exemples com els citats sols respon a la veritable nosa que els produeix, tan la catalanitat com la mateixa Catalunya i no diguem els Països Catalans, enfrontats certament a la identitat espanyola i fermes devaluadors de la seva personalitat. No és pas que Castella estigui mancada

de representants d'una cultura pròpia prou rica i abundosa, és que en el moment que es fa visible una cultura tan important com la catalana en el seu sí, apareix el gran problema d'identitat, que palesa que la cultura i el fet català corresponen invariablement, a una altre societat que no és ni la castellana i tampoc espanyola.

És important tenir clares aquestes idees per poder valorar l'antagonisme existent entre aquests dos països i poder-ne treure les conseqüències pertinents en referència a l'odi que els genera la denúncia constant que els catalans representem per a ells. Cap altre país que hagin pogut sotmetre ho representa, almenys actualment. Els catalans som per a ells, el reducte del "*imperio*" que han estat sempre obsessionats en exhibir i que si be en algun moment el van poder justificar, ara ja els és impossible i es veuen obligats a mantenir una certa aparença, sinó de "*imperio*", almenys com a nació. No tenen la necessària confiança en si mateixos i creuen, equivocadament, que en el moment que perdin Catalunya i tot el seu potencial, quedaran reduïts a molt poca cosa, quan això és completament incert perquè la personalitat originària castellana té una identitat prou remarcable i plena. Ells són tant incauts que no saben valorar conseqüentment la seva pròpia identitat.

És aquest el veritable motiu de la seva fal·lera destructiva sobre Catalunya, perquè ni ells mateixos estan segurs del què són. El seu error és perfectament qualificable de monstruós. La seva percepció pròpia està, després de tantes vel·leïtats històriques, greument afectada, sinó afeblida com a resultat de la seva obstinació "*imperialista*" i subjugadora. Tot plegat una gravíssima valoració de si mateixos fruit dels seus també gravíssims errors.

És evident que els catalans no podem jugar a aquest joc, també destructor per nosaltres, en el que els nostres ocupants s'hi veuen completament immersos. Els seus problemes se'ls han d'espavilar ells, però nosaltres hem de solucionar els nostres, destruint el seu projecte en allò que ens perjudica i ens deforma ostensiblement com a catalans.

Claudi Romeu, 24 d'octubre del 07